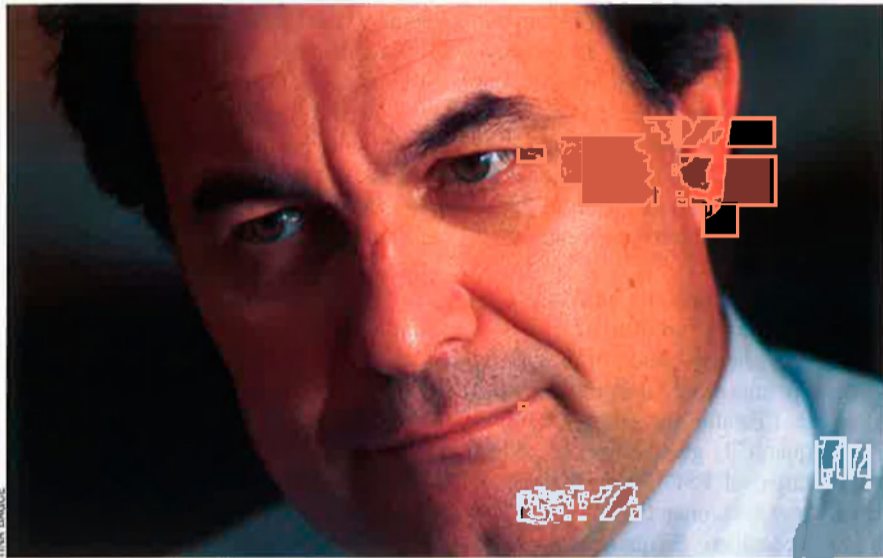


Artur Mas i Gavarró
(Barcelona, 1956)
és president
de la federació
Convergència i Unió
i secretari general
de Convergència
Democràtica de
Catalunya.



“La relació entre Convergència i Unió ha de quedar ben lubricada”

—A què respon la crisi entre Convergència i Unió?

—De veritable crisi, n'hi ha poca. Sobretot perquè allò que en teoria ens separa és una cosa de què no hem parlat a fons. Tu pots dir que una cosa us separa quan, després de parlar-ne molt, arribes a la conclusió que no hi ha cap acord. Però de la manera com hem d'enfocar l'estratègia en la política espanyola, no n'hem parlat a fons. Si s'ha de parlar de crisi, se'n podrà parlar d'aquí a un temps, quan vegem que no ens posem d'acord, però joestic pràcticament segur que ens posarem d'acord. Allò que ens separa no és tan substancial per a pensar que allò que resta pesa més que no allò que suma.

—La federació no es va constituir per evitar aquests episodis entre CDC i UDC?

—Sí, però una cosa és la teoria i una altra la pràctica. A Convergència hem defensat que l'estratègia sobre les eleccions espanyoles s'havia de debatre després de les municipals.

Vam concentrar tota l'artilleria en les municipals per treure un bon resultat i no es podia barrejar amb un debat sobre les eleccions espanyoles. Ara és el moment. Han passat les eleccions catalanes i les

municipals i toca fer el debat sobre com encarem aquestes espanyoles. Però no ho hem de dramatitzar, perquè seran probablement el 2008. Queda gairebé un any.

—Voleu dir que Duran i Lleida s'ha precipitat a treure el debat?

—No l'ha tret en Duran. Com que s'havia escrit que en algun moment se n'havia de parlar i, a més a més, algú hi ha fet alguna referència pública, tot això ha fet bromera. Ha fet *soufflé*, però, com tot *soufflé*, baixarà. Amb això no amago que hi ha qüestions que s'han d'acordar i, com que no s'ha fet el debat de fons, no estan acordades. No ho nego. Tenim el repte de posar-nos d'acord.

—Parlem dels ingredients del *soufflé*. Quines diferències hi ha entre allò que vol CDC i allò que vol UDC?

—El repte és que CiU sigui àrbitre de la política espanyola. Això requereix un

“El nostre gran repte no és d'estil de campanya, sinó eixamplar la base electoral”

suport electoral important a Catalunya i que CiU talli el bacallà a Madrid, sabent que aquesta opció arbitral s'ha de posar fonamentalment al servei de Catalunya; també al servei d'un determinat projecte a nivell d'estat, l'estat plurinacional, però sobretot al servei de Catalunya. I aleshores jo hi afegeixo: no s'ha d'oblidar que la nostra primera prioritat és defensar Catalunya, però la segona és fer-ho des de les pròpies institucions catalanes. Després vénen més coses importants, com ara defensar Catalunya des de Madrid o des de Brussel·les. Però aquest és l'ordre. Aquestes prioritats es poden encaixar decidint coses a Madrid, però nosaltres decidim que la política espanyola de CiU ha de restar supeditada a la política catalana de CiU. Com que això, per a nosaltres, és de sentit comú —que, per a una formació que només es presenta a Catalunya, tingui aquesta prioritat—, crec que ens posarem d'acord.

—Aquesta idea implica que si sou necessaris per a formar govern a Madrid, primer caldrà un canvi de govern a Catalunya?

—No hem fet cap proposta concreta encara. Però CiU no és cap ninot de goma que es pugui acaronar a Madrid i aquí clavar-li guitzes. Això té alguna



derivada, com ara la política espanyola, que és complementària de la catalana. Si el PSOE ens necessita a Madrid i ens maltracta a Catalunya, això no va. Ara, la solució no l'hem de donar nosaltres. L'ha de donar el PSOE. En tot cas, podem ser més proclius a donar suport al PSOE a Madrid si ens tracta correctament a Catalunya.

—El PSOE, doncs, us hauria d'ajudar a governar a Catalunya?

—No ho plantejo així. El PSOE ha d'entendre una cosa. Després del gran pacte de l'Estatut fet entre CiU i el PSOE, quan CiU guanya unes eleccions a Catalunya, el PSOE s'entén amb el tripartit per arraconar CiU. Vol dir que no ens necessiten. En prenem nota. La solució l'han de trobar ells.

—Denuncieu, doncs, que el PSOE va ser infidel a CiU a la primera oportunitat que va tenir?

—No parlo d'infidelitat. Dic que si el PSOE ens necessita a Espanya, el PSOE ha d'entendre que la nostra prioritat és Catalunya. I que si a Catalunya CiU guanya les eleccions no pot ser sistemàticament arraconada per part del PSOE. Comuts i pagar el beure, no.

—L'ex-president Pujol ha dit en una entrevista que pactar amb el PP, avui, és pràcticament descartat del tot, però que del PSOE se'n refia poc.

—Sobre el PP, el nostre programa és clar. El primer punt és l'aplicació íntegra de l'Estatut. Ho pot complir això el PP? A hores d'ara, no, perquè té un recurs presentat al TC per tombar-lo. Ells han presentat el recurs i el poden retirar.

—Amb la retirada del recurs, s'acabarien els problemes per a pactar amb el PP?

—No diria que s'acabarien. Però és una condició necessària. I, respecte al PSOE, efectivament hi ha un problema de confiança.

—Mala peça al teler.

—Depèn de la força que tinguem. Si els nostres vots són decisius, potser no ens sortirem al cent per cent, però podem obtenir molt per a Catalunya i per a Espanya. No ens refiem del PSOE. Ni nosaltres ni molts catalans. Recordeu allò de "aprobaré el Estatut que salga de Catalunya". Però a Madrid hi ha una cosa que entenen molt bé: la força dels vots i l'equilibri de forces. Si un partit espanyol té molta força, nosaltres no en tindrem tanta, però si ells no en tenen

gaire i nosaltres en tenim molta, les promeses incomplertes i els recursos contra l'Estatut s'acaben ràpid.

—El desplegament de l'Estatut és molt lent. I denuncieu que us deixen al marge d'aquest procés?

—La primera força política de Catalunya, que té més diputats al Parlament i més suport electoral, la que més va negociar l'Estatut, és apartada. Quin motiu hi ha? Partidista. No se'n pot deure cap motiu de país.

—No us perdonen la foto del pacte amb Zapatero?

—Llavors per què van votar que sí, PSOE i Iniciativa? Esquerra va fer campanya pel no, però els altres la van fer pel sí. Ells van entendre que allò era necessari per a desencallar la negociació, perquè si no haurien votat que no. Si tanta autonomia tenia el PSC per a plantar-se, per què no es plantaven? Suposo que no ho van fer perquè van entendre que la negociació havia estat correcta, dins dels límits que tenia aquella negociació, amb un PSOE mentider, que no complia les promeses. Ei! I, per ser justos, amb un PP absolutament desbocat; els grans estaments de l'estat desbocats i uns mitjans de comunicació desbocats.

—Entre els estaments desbocats, hi ha el TC. Quin rumb creieu que cal prendre si el Constitucional retalla l'Estatut?

—El sí del poble de Catalunya en referèndum quedarà desnaturalitzat.

—I aleshores?

—S'haurà de consultar el poble de Catalunya d'una manera o una altra. Perquè si ha estat cridat a referèndum i diu que sí a un text que han aprovat les Corts i ara, a resultes d'uns recursos, aquell Estatut és aprimat o retallat, el sí ha deixat de tenir valor.

—Això vol dir un nou referèndum o eleccions avançades?

—Ja ho veurem. Depèn de com vagin les coses, de quin sigui el grau d'entesa entre els partits catalans, de quines majories hi hagi a Catalunya en aquella situació...

—Tornem a les diferències entre Convergència i Unió pel que fa a participar en el govern espanyol. El cap de llista de CiU a Madrid sempre havia estat una persona de CDC —Miquel Roca, Xavier Trias, etc.— fins a les últimes eleccions, que s'hi va presentar el líder d'Unió Josep Antoni Duran

i Lleida. Això ha provocat un canvi en el joc d'equilibris dins la federació?

—Quan es va fer la federació de CiU es van posar tots els punts damunt la taula. La federació es feia perquè, després de la llarga etapa de Jordi Pujol, CiU tingués un marc de futur on desenvolupar-se. Això és la federació i allà s'hi fa un plantejament general. I s'arriba al compromís que un candidat proposat per CDC seria el cap de llista a la presidència de la Generalitat i que a les altres dues capçaleres, l'Ajuntament de Barcelona i el Congrés dels Diputats, hi aniria un candidat proposat per Unió a l'una i un de proposat per CDC a l'altra. Això, en aquest moment, és plenament vigent i la direcció de CDC no ho ha discutit. Però sí que ens agradaria que la relació ordinària entre Convergència i Unió quedés perfectament lubricada. Com més lubricada, menys malentesos hi haurà i més confiança traslladarem al conjunt de la societat, en un moment en què a Catalunya és fonamental un missatge de confiança.

—La cohesió de la federació és ara, doncs, més important que mai?

—Entenc que sí. I això requereix que ningú no vulgui imposar el seu criteri al cent per cent, perquè una relació fluida no s'obté a base d'ultimatums ni d'imposicions, sinó d'un debat intern i uns acords estratègics. Tenim aquesta responsabilitat. Perquè, vejam: qui està en condicions, en aquest moment, de fer una defensa sòlida del país? El tripartit ha tingut oportunitats. I van com van. Fins i tot dins el tripartit es diu que el president de la Generalitat no defensa els interessos de Catalunya i no planta cara al govern espanyol.

Nosaltres ho hem advertit. I ja se n'han adonat, a la direcció d'ERC. Però aquest president no ha caigut del cel. Van ser ells els qui l'hi van posar. I l'hi van posar tot i que els socialistes havien perdut unes eleccions. Van agafar un candidat perdedor i el van fer president de la Generalitat. I ara es queixen que no planta cara al govern espanyol.

Qui pot agafar el timó de la defensa dels interessos de Catalunya i de l'autogovern? A CiU tenim aquesta responsabilitat. Ara, com més bé ens entenguem a CiU, més podem complir aquest objectiu.

—El dia 30 de juny CDC reuneix el seu consell nacional. Què espereu que

en surti, d'aquest debat obert ara amb Unió?

—Més que aquest debat, jo espero que CDC actuï com una sola persona i fent absoluta pinya. Perquè és un moment transcendent per al nacionalisme català i per al país. I això requereix que el gran partit del nacionalisme català, que és CDC, tanqui files i faci pinya. Això sí, parlant de tot allò que calgui dins de casa. Ara hem de treballar per fer la casa gran del catalanisme. Però per a fer això has de tenir un nivell de solidesa interna a tota prova.

—**Però també hi ha corrents dins CDC. A les darreres eleccions municipals i a les del Parlament s'han vist dues maneres de fer. Una de més agressiva, la del DVD, el notari, etc, i una altra de més amable, diguem-ho així, a la campanya electoral de Barcelona.**

—Sincerament, això és agafar el rave per les fulles. Potser periodísticament pot tenir algun interès...

—**El de saber el grau de cohesió.**

—És que no es tracta pas que dins de CDC tothom actuï igual. Pretenc que una vegada hi hagi els acords, tothom els defensi. Perquè la nostra responsabilitat és molt gran. Si ara nosaltres no ho fem bé, després no tenim dret de demanar el suport de la gent. Tenim el deure, fins i tot, patriòtic, de fer les coses bé.

Ara ni la campanya del Parlament ni la campanya municipal de Barcelona no ens han donat l'èxit total. L'una i l'altra ens han portat a uns èxits relatius rellevants. A les catalanes, és obvi, si guanyem de 140.000 vots a Catalunya, i d'11 diputats, vol dir que devíem convèncer més que els altres. I vam guanyar, amb DVD o sense. I a Barcelona ens vam quedar a les portes de poder canviar la majoria de l'Ajuntament. I de fet, vam ser l'únic partit a Barcelona que va créixer, amb tres regidors, i a càrrec del tripartit: un del PSC, un d'ERC i un d'ICV, perquè el PP es va quedar igual.

—**I, doncs, quina estratègia seguireu a les properes eleccions?**

—Si l'una i l'altra donen resultats més que correctes, vol dir que al final el problema no és tant amb quin estil es fa la campanya. El nostre gran repte no és d'estil de campanya, sinó eixamplar la base electoral. I per complir aquest repte s'ha de tenir cohesió interna a prova de tot, un missatge potent i innovar des del



punt de vista del discurs, renovar-lo a fons i projectar-lo arreu de Catalunya.

—**Per fer aquest procés, hi ha hagut qui a CDC ha demanat un congrés extraordinari?**

—És que, comptat i debatut, ja hi som, al congrés. El tenim previst l'any que ve. Un congrés necessita entre tres mesos i sis de preparació, perquè allò que importa no són els tres dies de congrés; són els tres mesos o sis abans. Llavors,

per què l'hem de fer, un congrés extraordinari la tardor de 2007, si el tenim previst el primer semestre de 2008? No és que m'hi oposi, sinó que ja hi som, passat l'estiu. I a més a més, sóc partidari de fer el nostre congrés quan acabi tot el cicle electoral, passades les eleccions espanyoles, amb tots els elements sobre la taula.

Àlex Milian i Enric Rimbau